

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: A. F.**, IČO ..., sídlem H. 306/25, H. K., zastoupeného JUDr. Janou Kopáčkovou, advokátkou se sídlem Kroftova 1, 150 00 Praha 5, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, IČO 71214011, se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.1.2015, č.j. 2024-2/2015-900000-304.3, a č.j. 191-3/2015-900000-304.3, ze dne 5.2.2015, č.j. 4207/2015-900000-304.3, ze dne 9.2.2015, č.j. 7788/2015-900000-304.3, a č.j. 7783/2015-900000-304.3, ze dne 12.2.2015, č.j. 7583-2/2015-900000-304.3, a č.j. 7794-2/2015-900000-304.3,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek v částce 18 000,- Kč. Částka 18 000,- Kč bude žalobci vrácena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě prostřednictvím právní zástupkyně se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jeho odvolání a rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 5.11.2014, č.j. 121307-3/2014-620000-61, ze dne 26.11.2014, č.j. 129752-2/2014-620000-61, č.j. 129344-2/2014-620000-31, ze dne 3.12.2014, č.j. 132121-2/2014-620000-31, ze dne 12.12.2014, č.j. 137751-2/2014-620000-61, ze dne 15.12.2014, č.j. 139912-3/2014-620000-61, a ze dne 16.1.2015, č.j. 5242-3/2015-620000-61, byla potvrzena. Těmito prvostupňovými rozhodnutími byly dle ust. § 42 odst. 2 písm. a) a ust. § 42a odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), zajištěny vybrané výrobky žalobce, a to tabákové listy, které při vizuálním a senzorickém posouzení vykazovaly znaky tabáku ke kouření ve smyslu ust. § 101 odst. 6 zákona o spotřebních daních a žalobce nebyl na místě schopen prokázat jejich zdanění nebo oprávněné nabytí za cenu bez daně způsobem předpokládaným v ust. § 42 odst. 2 písm. a)

zákona o spotřebních daních, tedy bez dokladu uvedeného v ust. § 5 zákona o spotřebních daních.

Žalovaný namítal, že žaloba je dle ust. § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), nepřipustná, protože napadená rozhodnutí jsou rozhodnutí (úkony) předběžné povahy, která jsou dle ust. § 70 písm. b) s.ř.s. vyloučena ze soudního přezkumu.

Podle ust. § 68 písm. e) s.ř.s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřipustná tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle s.ř.s. nebo podle zvláštního zákona vyloučeno. Podle ust. § 70 písm. b) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumávání vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Tímto jsou ze soudního přezkumu vyřazeny takové úkony, jejichž účinky na právní sféru žalobce jsou pouze dočasné, jež budou následně v dohledné době nahrazeny konečným rozhodnutím, při jehož napadení již bude moci být žalobci poskytnuta potřebná soudní ochrana, a to i ve vztahu k účinkům založeným samotným úkonem předběžné povahy.

V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výlučka podle ust. § 70 písm. b) s.ř.s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.

Pokud jde o časovou podmínku, rozhodnutí předběžné povahy musí předcházet rozhodnutí konečnému, na jehož vydání má osoba dotčená předběžným rozhodnutím nárok a jež podléhá soudnímu přezkumu. Časová podmínka je v daném případě splněna v ust. § 42a odst. 1 zákona o spotřebních daních, kde je uvedeno, že správce daně, který rozhodl o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, bezodkladně zahájí řízení, jehož cílem je prokázání, zda s vybranými výrobky bylo nakládáno způsoby uvedenými v ust. § 42 odst. 1 nebo 2 nebo zda dopravní prostředek takové výrobky dopravoval. Dle zdejšího soudu je tak dostatečně jasně stanovena lhůta pro to, kdy má být po zajištění výrobků zahájeno řízení ve věci samé. „*Účelem zajištění výrobků je omezení dispozice s nimi ze strany kontrolované osoby či jejich vlastníka do té doby, než bude vyjasněno, zda s nimi bylo nakládáno v rozporu se zákonem*“ (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2010, č.j. 1 Afs 12/2010-107, který je dostupný na www.nssoud.cz). Splnění věcné podmínky vyplývá z toho, že bezodkladně po zajištění vybraných výrobků, následuje řízení o těchto zajištěných vybraných výrobcích ukončené rozhodnutím ve věci samé podle ust. § 42c zákona o spotřebních daních (uvolnění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku) nebo ust. § 42d téhož zákona (propadnutí nebo zabránění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku). Splnění osobní podmínky je pak zajištěno v ust. § 42b odst. 2 zákona o spotřebních daních, z něhož vyplývá, že účastníkem řízení o zajištěných vybraných výrobcích jsou osoby uvedené v ust. § 42a odst. 1, tj. stejné osoby, které byly účastníky při zajištění vybraných výrobků.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2006, č.j. 2 Afs 198/2005-88, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud sice vyslovil, že rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku podle ust. § 42 zákona o spotřebních daních není vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví. K tomuto závěru však dospěl pouze proto, že zákonodárce tehdy platné znění zákona o spotřebních daních tento typ rozhodnutí výslovně podrobil soudnímu přezkumu. Nejvyšší správní soud v rozsudku uvedl, že „*Ač se v daném případě nepochybně jedná o rozhodnutí předběžné povahy (srov. k tomu kritéria formulovaná Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 29.3.2006, č.j. 2 Afs 183/2005-64, které je dostupné na www.nssoud.cz, u nichž – jak žalovaný správně podotýká – obecně je přípustná jejich vyluka z přezkumu ve správním soudnictví (srov. shora již zmíněný nálezn Ústavního soudu ze dne 3.11.1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99), zákonodárce tento typ rozhodnutí výslovně podrobil soudnímu přezkumu, stanovil-li oprávnění kontrolované osoby dát „podnět k soudnímu přezkoumání“.*

Novelou provedenou zákonem č. 95/2011 Sb. ze dne 17. března 2011, kterou se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, došlo k přeformulování ust. § 42 a doplnění zákona o spotřebních daních o ust. § 42a – § 42e. Nová právní úprava již výslovně nezmiňuje možnost dát podnět k soudnímu přezkumu rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku. Odpadl tím tedy dle názoru soudu jediný důvod, ve kterém Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku shledával nutnost podrobení rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku jako rozhodnutí předběžné povahy soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví.

Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o rozhodnutí předběžné povahy, tak jak jej definoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 27.10.2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54 (který je dostupný na www.nssoud.cz), a zákon o spotřebních daních ve znění platném pro danou věc možnost soudního přezkumu výslovně neupravuje, je rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku podle ust. § 42 zákona o spotřebních daních ve znění platném od 1.5.2011 vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví.

Soud proto žalobu dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s ust. § 68 písm. e) s.ř.s. a ust. § 70 písm. b) s.ř.s. odmítl.

Z důvodu odmítnutí žaloby současně v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož řízení skončilo jeho odmítnutím, soud podle ust. § 10 odst. 3 in fine zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobci, jenž soudu uhradil při podání žaloby ve výši 18 000,-Kč. V souladu s tímto ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že poplatek bude žalobci vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek ze kasační stížnosti vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. června 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová